

O SEBI

Rođen sam 1953, u godini kada su umrli Staljin i Dilen Tomas. Godine 1973. vojni pučisti moje države priveli su me pa sam proveo osam dana u fiskulturnoj sali u kojoj su držali političke zatvorenike i gde sam našao neki engleski časopis sa foto-reportažom o kući Dilen Tomasa u Velsu. Bio sam mislio da je Dilen Tomas umro u bedi, a njegova kuća mi se učinila velepna, gotovo kao začaran dom sred šume. U časopisu nije bilo reportaže o Staljinu. Međutim, te večeri sanjao sam Staljina i Dilen Tomasa: sedeli su za malim okruglim stolom u jednom baru u Meksiko Sitiju, stolom idealnim za bacanje ruke umesto čega su se njih dvojica takmičili ko može više da popije. Velški pesnik pio je viski, a sovjetski diktator votku. Međutim, kako je san odmicao, jedini koji je izgledao sve opijeniji i bliži povraćanju bio sam ja. Toliko što se tiče mog rođenja. Povodom svojih knjiga, moram da kažem da sam objavio pet knjiga poezije, zbirku priča i sedam romana. Moje pesme ne poznaje gotovo niko, što je verovatno dobro. Moje prozne knjige stekle su neke verne čitaoce, što je verovatno nezasluženo. U *Savetima Morisonovog đaka fanatiku Džojso* (objavljenima 1984. i pisanim u saradnji s Antonijem Garsijom Portom) govorim o nasilju. U *Klizalištu* (1993) govorim o lepoti koja kratko traje i čiji je kraj obično razoran. U *Naci-literaturi u Americi* (1996) govorim o bedi i suverenosti književne prakse. U *Udaljenoj zvezdi* (1996) vrlo skromno nastojim da čitaocima približim apsolutno zlo. U *Divljim detektivima* (1998) govorim o pustolovini, koja je uvek neočekivana. U *Amajliji* (1999) nastojim da čitaocu prenesem glas jedne ushićene Urugvajke grčkoga poziva. Preskačem svoj treći roman, *Monsieur Pain*, u kojem se ne zna o čemu se radi. Iako u Evropi živim već više od dve decenije, moje jedino državljanstvo je čileansko, što nije nikakva prepreka da se duboko osećam i Špancem i Latinoamerikancem. Živeo sam u tri države: Čileu, Meksiku i Španiji. Bavio sam se gotovo svim poslovima na svetu osim tri-četiri ona koje čovek s izvesnim dostojanstvom nikada neće pristati da radi. Moja supruga zove se Karolina Lopes, a moj sin Lautaro Bolaño. Oboje su Katalonci. U Kataloniji sam, takođe, izučio složenu umetnost tolerancije. Mnogo sam srećniji dok čitam nego dok pišem.

Izvornik: "Bolaño por Bolaño", u: *Roberto Bolaño: la escritura como tauromaquia*, Celina Manzoni (ur.), Ediciones Corregidor, Buenos Aires, 2002, str. 201–202.

(Sa španskog preveo **Igor Marojević**)